

عنوان مقاله:

نقد و بررسی آموزش نقدمحور در طراحی معماری

محل انتشار:

ماهنامه باغ نظر، دوره 19، شماره 111 (سال: 1401)

تعداد صفحات اصل مقاله: 14

نویسندگان:

آیناز علیزاده میانداوآب - دکترای معماری، مربی، دانشگاه آزاد اسلامی واحد خوی، ارومیه، ایران.

غلامرضا اکرمی - دانشیار دانشکده معماری، پردیس هنرهای زیبا، دانشگاه تهران، ایران.

پوریا نجاتی - کارشناس ارشد معماری، مدرس و پژوهشگر معماری، ارومیه، ایران.

خلاصه مقاله:

بیان مسئله: هوشیاری ذهنی منوط به داشتن «تفکر انتقادی» است. این نوع تفکر، بر تغییر رویکردهای آموزشی در نظام های دانشگاهی تاکید می ورزد. انتقادی اندیشیدن مستلزم مهارت تحلیل، استنباط، ارزشیابی داده ها و استنتاج است. مولفه های «تفکر انتقادی» یادگیرنده را وامی دارد دیدگاه ها، فرض ها و طرح ها را به چالش بکشد. از این رو «تفکر انتقادی» مهارتی شناختی است. بر اساس چنین شناختی، هیچ دانش مطلق در جهان وجود ندارد. چنین دیدگاهی، مبین این حقیقت است که آموزش، فراتر از انتقال نظریه ها، دستاوردها و قوانین علمی و یادآوری واقعیات است. لذا این نوشتار، آموزش طراحی معماری در ایران را در چارچوب «تفکر انتقادی» مورد بررسی و نقد قرار داده است. هدف پژوهش: دستیابی به اهداف عالی «تفکر انتقادی» منوط به تغییر برداشت از «یادگیری» است. چرا که یادگیری ماهیتا با رشد همراه است. به عبارت دیگر تحول ساختارهای فکری و ساخت معنی و مفهوم، عملی پیچیده و شناختی است. لذا آنچه ضعف «تفکر انتقادی» در دانشجویان معماری تلقی می شود، در واقع ضعف نظام آموزش عالی در برنامه ریزی آموزش طراحی معماری است. نظام فعلی آموزش معماری، دانشجویان را طراح آنچه یاد گرفته اند، تربیت می کند و طبیعتا محصول این نظام آموزشی به تفکر شناختی دست پیدا نمی کند و صرفا به مثابه ربات هایی هستند که آنچه در آنها برنامه ریزی شده را عملی می کنند. از این رو رویکرد آموزش طراحی معماری باید به سمت آموزش نقدمحور مبتنی بر «تفکر انتقادی» تغییر کند. روش پژوهش: این پژوهش با تاکید بر تفکر انتقادی و نقش نقد در آموزش طراحی معماری به بررسی تفکر انتقادی و نقش آن و همچنین باید و نبایدها در آموزش طراحی معماری می پردازد. اساس این تحقیق بنیادی است. لیکن کاربرد آن در آموزش طراحی معماری امری مسلم است و از نظر ماهیت و روش در شمار تحقیقات توصیفی- تحلیلی محسوب می شود. نتیجه گیری: فقدان یک روش درست و فراگیر در آموزش طراحی معماری ایران، اگر مانع پیشرفت معماری نشده باشد، آن را محدود کرده است. از این رو توجه به آموزش آداب درست نقد در معماری، دسته بندی و شناسایی شیوه های صحیح نقد در آموزش طراحی معماری، نوعی آگاهی و توانمندی در دانش آموختگان معماری ایجاد می کند که می تواند راهگشای آینده ای روشن برای دستیابی به طراحی درست و غنی معماری در کشور باشد. اظهار نظر قطعی در خصوص اثربخشی، نقاط قوت و ضرورت اعمال نقد عالمانه در آموزش معماری منوط به ایجاد تغییرات در سرفصل دروس، در جهت ارتقای برنامه آموزش طراحی معماری به روشی مبتنی بر «تفکر انتقادی» است.

کلمات کلیدی:

نقد، معماری، آموزش، طراحی، تفکر انتقادی

لینک ثابت مقاله در پایگاه سیویلیکا:

<https://civilica.com/doc/1507505>

